

kada naše ubičajene metode mišljenja “ne rade” upravo tada za Deridu počinje mišljenje. Upravo iz datog razloga dekonstrukciju kao metod Deridinog mišljenja ne možemo razumeti kao metodu u običajnom smislu, već kao put ili način kojim se izlažemo nemanju puta ili načina, a to izlaganje samo besputnosti ne može biti nekakav određen unapred osigurani put, već samo čitanje koje od teksta do teksta ukazuje na aporije koje određuju dati tekst i zajedno sa datim tekstom se izlaže njima. Dakle, ono čemu dekonstrukcija uči jeste da znanje i mišljenje nisu isto. Tamo gde znanje više ne radi tamo počinje mišljenje koje nije ništa drugo do izloženost aporiji. U pogledu na prethodno rečeno za očekivati je da Derida dekonstruktivnim čitanjem Levi-Strosova ukaže na aporetičnost njegovog mišljenja, što naravno ne treba razumeti kao nešto negativno već kao nešto što određuje i nosi Levi-Strosovo mišljenje, ali i mišljenje kao takvo.

Drugi momenat. Ovo ukazivanje na nužno aporetičnost Levi-Strosovog mišljenja deo je neprestane Deridine dekonstrukcije celine povesti filozofije koju Derida zajedno sa Ničeom i Hajdegerom, ali i najvećim brojem svojih savremenika, naziva metafizikom. Zajedno sa Ničeom i Hajdegerom, Derida smatra da je tradicija filozofije kao metafizike način mišljenja koji nije u stanju da misli razliku ili drugost, te da stoji pod znakom mišljenja identiteta, odnosno da u krajnjoj liniji biće misli kao prisutnost, kao samoidentičnu samoprisutnost (eidos/idea kod Platona, ousia kod Aristotela, samosvest kod Dekarta, duh kod Hegela itd.), te da je bitno određena kao mišljenje koje se kreće unutar binarnosti: ideja/stvar, duh/telo, večnost/vreme (dato smo detaljno videli unutar predavanja posvećenog Ničeovoj kritici metafizike). Upravo je dekonstrukcija specifičan način čitanja tradicije filozofije kao metafizike koji ukazuje na unutrašnje protivrečnosti ili aporije metafizičkog načina mišljenja, sa ciljem, ne prosto da izađe iz metafizike ili da prosto misli ne-metafizički, već kako će